

СЕЋАЊЕ НА ЕКСПЛОЗИЈУ У ТРЕЗОРИМА

При крају новембра 1941. године једна група бораца Треће ужицке чете упућена је из Вардишта у Ужице на парење одела у градском купатилу. Та мера се онда често практиковала ради одржавања хигијене. У тој групи био сам и ја.

Кад сам стигао у Ужице, време је било облачно. Остало ми је у сећању да сам тада видео заробљене немачке војнике. Радиле су на неким пословима у граду.

Око 13 часова завршио сам посао у купатилу и после тога отишао сам да посетим очеву сестру. Нешто касније изашао сам у град да се прошетам, наравно с оружјем. У једном тренутку, после дуже шетње, нађох се на Липи испред трговине Веселина Шољевића и баш тада нешто јако и неочекивано тресну. Окренух се и погледах према Доварју. Отуда се диже дим. На улици мнош света. Сви питају шта се догодило. Убрзо се пронесе глас: експлозија у тунелу, настрадали радници Фабрике оружја... Народ се ускомешао. Пролазе групе наоружаних бораца и с њима групе у цивилу. Сви хитају према трезорима Народне банке испод Доварја. Ја ходам лагано и одједном се нађох испред Команде — садашње зграде Скупштине општине. На вратима Команде тада се појави висок партизан у дугом шињелу. Био је то Слободан Пенезић Крцун. Тада сам га први пут видео. Чим је угледао нас неколико наоружаних бораца, повика:

— Другови, идите изнад Соколане и организујте стражу!...

Ми још стојимо збуњени. Крцун крупним корацима иде према нама, раширио руке и појачаним гласом понавља:

— Идите где сам вам рекао! . . .

Нас десетак наоружаних бораца изашли смо изнад Соколане, распоредили се у подножју Забучја на растојању од 15 до 20 метара и *ту* остали на стражи душ, без смене.

Мрак се већ спустио. У граду нигде нема светла. Ми у заклонима посматрамо терен испред себе... У даљини се чује како неко кука, нариче.

Ову ноћ никада нећу заборавити.

Остали смо на стражи до пола ноћи. Неко је тада јавио да је опасност прошла и да можемо оићи у град.. .

Миленко ГРБИЋ.